

РЕШЕНИЕ

№ 842

гр. Пловдив, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Надежда Н. Дзивкова Рашкова Въззивно
гражданско дело № 20235300501185 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258, ал.1 от ГПК. Постъпила е въззивна жалба от Д. С. К. против Решение № 260423/27.07.2022г., пост. по гр.д.№ 15366/2020, ПдРС, с което жалбоподателят е лишен от родителски права на осн. чл. 132, ал.1, т.2 от СК по отношение на детето С. Д. К.; - определени са мерки на лични отношения на бащата Д. С. К. с детето С. Д. К. - бащата да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10,00 часа в събота до 18,00 часа в неделя с приспиване при бащата и 10 дни през лятото, несъвпадащи с платения годишен отпуск на майката; - осъден е да заплаща на детето С. Д. К., чрез неговата майка и законен представител В. С. Г., издръжка в УВЕЛИЧЕН размер от 105,00лв. месечно съгласно Решение № 4021/23.12.2016г. по гр. дело № 12049/2016г. на ПдРС, на 400,00лв. месечно, считано от 20.11.2020г. до навършване на пълнолетие от детето или до настъпване на законоустановена причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска от падежа до окончателното изплащане на сумата, като са присъдени и разноски.

Д. С. К., чрез особения си представител адв. М. Д., поддържа, че решението е недопустимо, евентуално –неправилно. Развива съображения за невъзможност за обективно съединяване на иска по чл.150 с иска по чл.132 от СК. Поддържа и че първият иск се разглежда по реда на бързото производство. Поддържа, че липса

надлежен петитум на иска по чл.150 от СК. Отделно от това сочи като нередовност липсата на посочване на банкова сметка. Моли решението да бъде обезсилено като недопустимо. При условията на евентуалност поддържа неправилност на постановеното решение. Поддържа, че не са налице кумулативните предпоставки за уважаване на иска по чл.132 от СК – родителят да не полага грижи, да не дава издръжка и да не е налице основателна причина за това. Счита, че по делото е доказано, че дължимата издръжка от бащата се заплаща от неговата майка Р.К.. Поддържа и тезата, че липсват доказателства да се е дезинтересирал напълно от детето, напротив – установява се, че е искал да осъществи среща с детето, но то е отказало такава. Отделно от това майката не го е търсила и не е способствала за запазване връзката с бащата. Развива съображения за интересите на детето и за това, че е в интерес на детето да съхрани възможността да общува с родителя си. Поддържа и че липсват доказателства за някакви психически травми у детето от раздялата с баща му. Счита и че преценката да лишаване от родителски права не може да бъде обусловена от възможностите на детето да пътува в чужбина. Поддържа и че невъзможността да бъде изслушан, т.к. е в чужбина нарушава правото му на защита и е процесуално нарушение. Моли за отмяна на решението и постановяване на ново, с което се отхвърли иска за лишаване от родителски права. По отношение на определения режим на лични отношения счита, че същия е крайно ограничен и счита, че изводите на съда за дезинтересиране спрямо детето за неправилни. Соци, че предвид възрастта на детето, неговите нужди и необходимостта да не се прекъсва биологичната връзка между баща и син е в интерес на детето постановяване на един поразширен режим на лични контакти. По отношение размера на издръжката намира, че по делото не са доказани нужди на детето в сочения в решението размер. Счита и че не е установено да получава доходи и да има недвижимо имущество – само идеални части от такова. Поради това моли за определяне на издръжка в минимален размер. Моли съда да : - обезсили решението и да прекрати производството; - при условията на евентуалност – да обезсили решението и да върне делото за разглеждане от РС на етап проверка на редовност на исковата молба; - при условията на евентуалност – да обезсили решението в частта по чл.150 от СК и да прекрати производството в тази му част, а в останалата част по иска по чл.132 от СК да отмени решението и да отхвърли иска; - при условията на евентуалност- да отмени решението в частта касаеща режима на лични отношения и да постанови по-разширен режим на такива, а в частта за издръжката – да отмени решението с което е присъдена издръжка над законния минимум.

Въззиваемите страни В. С. Г. и С. Д. К., действащ като непълнолетен със съгласието на майка си, оспорват въззивната жалба. Сочат че не е налице недопустимост на съдебното решение, като посочването или непосочването на банкова сметка на ищеца не води до недопустимост на исковата молба. Поддържат и че такава сметка не е необходима, с оглед факта, че бащата е в неизвестност от години и не е

заплащал нито лев от дължимата до този момент издръжка. Оспорват твърдението издръжката да е заплащана чрез бабата по бащина линия. Считат, че по делото е доказано наличието на всички елементи от фактическия състав на нормата на чл.132 от СК, като липсват всякакви доказателства майката да е създавала пречки пред бащата да осъществява контакти с детето си, още по-малко да се грижи за него. Считат, че трайното неполагане на грижи за детето, включително и чрез издаване на средства за издръжката му е основание да се приеме, че този родител са налице предпоставките за лишаване от родителски права. Молят съда да потвърди обжалваното решение. Претендират разноски.

Постъпила е и частна жалба от С. и Н. К.и против Определение от 09.12.2022г., пост. по гр.д.№15366/2020, ПдРС, с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя по чл.247 от ГПК за поправка на очевидна фактическа грешка в постановено определение за изменение на решението в частта за разноските от 23.10.2022г., изразяваща се в липса на произнасяне по отношение на направени разноски. Развити са съображения, че съдът е обсъждал и присъдил само първите направени по делото разноски, а за вторите не се е произнесъл. Претендира се отмяна на обжалваното определение и произнасяне по същество – присъждане на допълнително направените разноски по делото.

Ответната страна Д. С. К. оспорва подадената частна жалба и счита същата за неоснователна. Развива доводи, че пътят на защита на жалбоподателите е бил чрез обжалване на определението постановено по реда на чл.248 от ГПК, а не чрез искане за допълване на решението, респ. обжалване на това определение.

Контролиращата страна ОП-Пловдив взема становище за неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, изхожда от легитимирано лице – ответник, който е осъден с постановено съдебно решение за заплащане на посочените в решението суми и е лишен от родителски права, откъм съдържание е редовна, поради което и се явява допустима.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, намери за установено следното :

Обжалва се решение, с което е уважен иск на В. Г. за лишаване на другия родител – Д. К. от родителски права над детето С. К., като е определен режимът на лични контакти с бащата, както и е изменен размерът на дължимата издръжка от бащата на непълнолетното дете. За да постанови решението си съдът е приел, че бащата трайно се е дезинтересирал от детето, не полага никакви грижи на него, както и не му осигурява издръжка. Поради това е достигнал до извод, че родителските права на този родител следва да се отнемат. В същото време е подложил на анализ поведението и отношението към детето на другия родител и е достигнал до извод, че

същият е пригоден, справя се добре с родителските си задължения и е в състояние да осигури нормален и спокоен живот за детето си. Определен е режим на лични отношения с бащата, който е сравнително обичаен. Изменен е размерът на дължимата издръжка от бащата на непълнолетното дете, като е съобразен изминалия период от време и нарасналите нужди на детето.

На първо място се поддържа във въззивната жалба, че постановеното решение е недопустимо в частта, в която съдът се е произнесъл по изменение на издръжката, т.к. този иск се разглежда по реда на бързото производство. Съгл. чл.310, ал.2 от ГПК, обаче, при обективно съединяване на искове единия от които се разглежда по реда на бързото производство, а другия – не, то не се допуска бързо производство, т.е. и двата иска се разглеждат по общия ред. Такова съединяване е допустимо и не води до порочност на постановеното съдебно решение.

По отношение на нередовността на исковата молба, изразяваща се в непосочване на банкова сметка, то този недостатък не може да доведе до порок на постановеното съдебно решение и може във всеки един момент да се отстрани.

От фактическа страна е безспорно, че детето С. К., р. ***г., има за свои родители В. Г. и Д. К. / У-ние за раждане/. Безспорно е, че родителите са разведени, като родителските права са предоставени на майката, определен е режим на лични отношения на детето с бащата и е определен размер на дължима издръжка от 105лв., считано от подаване на исковата молба / Р4021/23.12.2016г., гр.д.№12049/2016, ПРС/.

Приложено е социално проучване, от което се установява, че детето живее с майка си В. Г.. Нуждите му се покриват изцяло от майката, която му е осигурила нормални условия за живот. Посещава личен лекар, ученик е, поддържа близки отношения с баба си по майчина линия, както и роднините си по бащина линия – баба си и братята на баща си и братовчедите си. Пред социалните работници детето е споделило, че почти не помни баща си, не знаел къде е. Баба му също не знаела къде е сина й. Детето споделило, че не е било търсено от баща си.

По делото са събрани и гласни доказателства – разпитвана е свидетелката Г. Г., която е баба по майчина линия на детето С.. Свидетелката твърди, че в момента майката и детето живеят в с. ***, където С. учи, а майка му работи. Всяка ваканция детето им гостува в с. ***, а през останалото време се чуват често. Бащата на С. заминал през лятото на 2013г. в чужбина. До този момент живеели всички в дома на свидетелката. Първите години от заминаването поддържали контакти, макар и рядко, но през 2015г. Д. се върнал и подал молба за развод. Тогава изобщо не пожелал да види детето. От тогава нито детето, нито майка му са се виждали с бащата Д.. Свидетелката твърди, че била в добри отношения с майката на бившия си зет и е разговаряла с нея, но тя също не знаела къде е сина й. Дори й споделила че не знае дали не е умрял. Свидетелката твърди, че бащата не е заплащал никаква издръжка за

детето си. Разходите за отглеждането ги поемала майката, а и самата свидетелка помагала с пари. Знае от дъщеря си, че понякога и майката на Делят им помагала с пари.

По делото е проведено изслушване на детето С. К., при което то е споделило, че за последно е виждало баща си, когато е било в 3 клас. От този момент не го е търсил, не му се е обаждал, не е изпращал подаръци или пари. Знае, че и родителите на баща му не знаят нищо за него. Разказва, че баба му по бащина линия му е помагала с пари, но мисли че ги дава от свое име, а не като издръжка от баща му, т.к. не поддържа никакви контакти с него. Детето споделя, че има планове за бъдещето си, учи и има добри оценки. Иска да учи и висше образование.

Бащата Д. К. не е изслушван, т.к. не е открит и респ. призован за лично явяване. Същият е представляван в производството от особен представител. Обективната невъзможност да бъде изслушан бащата не води до процесуално нарушение, както се поддържа в жалбата, доколкото лицето е било представлявано в процеса от особен представител и очевидно по тази причина не може и да бъде призовано за лично явяване и изслушване.

По отношение нуждите на детето С. се установява от представената служебна бележка от СУ ***, с. ***, че детето е ученик в соченото училище и за нормалното протичане на учебния процес са му необходими освен обичайните учебници и пособия, туристическа раница, туристическа застраховка, лична туристическа екипировка, средства за осъществяване на пътувания в страната и в чужбина, електронни устройства за учебния процес, международен паспорт., ски екипировка. Представени са и касови бележки от Декатлон за закупуване на необходима екипировка.

Приложена е бележка от личния лекар на детето за проведени профилактични прегледи и имунизации.

По отношение на майката В. Г. се установява от приложено удостоверение, че реализира брутно трудово възнаграждение около 624лв. Същите факти се установяват от справката от НАП относно осигурителния доход.

По отношение на бащата, който е представляван от особен представител в процеса, поради невъзможността да бъде открит, се установява от справката от НАП, че няма данни да е самоосигуряващо се лице, няма данни за получени трудови и извън трудови доходи. Има регистрирано МПС и притежава идеални части от недвижим имот.

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че искът за лишаване на ответницата от родителски права е основателен. СК предвижда в чл.132 възможност за отнемане на родителски права като крайна мярка за защита на децата в отношенията с родителите им. Хипотезите, в които може да се приложи тази мярка са

две : по т.1 – в особено тежки случаи , в които поведението на родителя представлява опасност за личността, здравето, възпитанието или имуществото на детето ; по т.2 - когато без основателна причина родителят трайно не полага грижи за детето и не му дава издръжка. В хипотезата на т.2 от сочената норма се предвижда кумулативното наличие на две предпоставки – недаване на издръжка и трайно неполагане на грижи за детето. В настоящия случай се установи безспорно по делото, че бащата Д. К. не е давал никаква издръжка на детето С.. Не може да бъде споделен доводът на жалбоподателя, действащ чрез особения му представител, че издръжка е давана чрез майката по бащина линия. Признание за получаване на парична помощ от тази си баба е направило както самото дете, така и данни се изнасят от другата баба. Но и в двата случая информацията е, че сумите, които са давани са от самата баба, а не предавани пари чрез нея от бащата. Няма и никакви данни тази баба да е била ангажирана по някакъв начин от бащата да изплаща издръжка. Нещо повече – тя е заявявала че не знае къде е синът ѝ и дори не знае дали е жив. Освен това данните са за епизодични помощи, които е оказвала тази родственица на детето, а не за регулярна месечна издръжка.

На следващо място е необходимо да се установи дали са налице грижи, полагани от бащата за отглеждането на детето. В тази връзка по делото се установи безспорно, че бащата не е търсил детето от момента на подаване на исковата молба за развод. Той нито е положил усилия за осъществяване личните контакти с детето, нито го е търсил по телефон, нито се е интересувал по някакъв начин от него. Напротив – установява се пълна дезинтересованост от съдбата на детето, от неговия живот и развитие. Не може да се сподели доводът на жалбоподателя, че вина за това имала майката. При липса на каквато и да е активност от страна на бащата, майката не може да осъществи контакти между детето и бащата и не може да ѝ се вмени във вина незаинтересоваността на бащата. Неоснователно е и оплакването, че детето само не е пожелало виждане с бащата. Конкретния случай се е развил преди развода на родителите му и след постановяване на съдебното решение няма данни за нито един опит на бащата да осъществи контакт с детето.

По тези съображения съдът намира, че по делото се установяват елементите на фактическия състав на нормата на чл.132, ал.1, т.2 от СК и иска за лишаване на бащата от родителски права се явява основателен и доказан.

В същата насока е и постановеното от първоинстанционния съд решение, поради което като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

При постановяване на лишаване от родителски права следва да се определи режим на лични контакти между лишения родител и детето, с оглед съхраняване на връзката помежду им. В случая първоинстанционния съд е определил режим на лични контакти – всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10,00ч. в събота

до 18,00ч. в неделя с преспиване, както и 10 дни през лятото, несъвпадащи с платения годишен отпуск на майката. Този режим, макар и по-стеснен от режима по бракоразводното решение е адекватен на ситуацията, в която детето е забравило баща си, защитават се интересите на детето – да съхрани все пак връзката с родителя, но е и съобразен с факта, че се касае за доста голямо дете, което вече има свои интереси и среда и трудно може да му се наложи в последните години преди неговото пълнолетие да общува твърде продължително с родител, който дори не познава. Настоящата инстанция намира, че така определения режим следва да бъде потвърден.

При лишаване от родителски права следва да се определи и размера на дължимата от родителя издръжка за детето. Претендирано е увеличение на определената издръжка. Видно от представените по делото доказателства първоначално определената издръжка от 105лв. е много под минималния размер на дължима издръжка към момента. От определяне на издръжката по бракоразводното решение е изминал много дълъг период, детето вече е гимназист и има нараснали в пъти потребности. На първо място в гимназиалния курс на обучение учебниците не са безплатни, а се закупуват. Необходими са още учебници, пособия и помагала. Необходимо е и ученикът да има електронно устройство за обучението си, т.к. след пандемията от КОВИД19 училищата въведоха както електронни бележници, така и учебния материал и заданията, домашни работи и прочие комуникация с училищата се извършва по електронен път. За конкретното дете се установява и че то учи в ***, като за учебния процес му е необходима и специална екипировка, раница, оборудване, ски, застраховка и т.к. Следователно определената издръжка в предходното съдебно решение е крайно недостатъчна за посрещане на нуждите на детето дори и само за обучение. Освен тях детето има необходимост от средства за съществуване, за дрехи и обувки, за социален живот.

По отношение на майката се установи, че тя работи на минимална работна заплата, живее в жилище под наем, за което заплаща по 50лв. Няма задължения за издръжка към други непълнолетни лица.

По отношение на бащата не се установиха доводи и трудова заетост. Същият не може да бъде открит в страната. Притежава жилище и МПС. Не се установиха данни за неработоспособност.

Съгл. чл.143 от СК родителите дължат безусловно издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, а размерът на издръжка се определя съобразно нуждите на детето и възможностите на родителите да я осигуряват. При това положение, съдът намира, че месечната издръжка следва да бъде определена на 550лв., от която майката която осигурява жилището и полага непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на детето следва да поеме сумата от 150лв., а остатък от 400лв. бъде поет от бащата.

Първоинстанционното решение е постановено при установена идентична фактическа обстановка и при същите правни изводи, поради което и следва да бъде потвърдено.

По частната жалба съдът намира, че действително В. Г. е представила списък с разноски, в който са претендирани сумите 300лв. заплатено адвокатско възнаграждение, както и 300лв. за проведени съдебни заседания след второто такова. Присъдени са само 300лв., поради което и на осн. чл.78 от ГПК се дължат и останалите 300лв. Обжалваното определение, с което е отказано изменение на решението в частта за разноските следва да бъде отменено и вместо това да се присъдят и останалата претендирана сума от 300лв. Разноски

На осн. чл.78 от ГПК жалбоподателят ще следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сторените в производството разноски в размер на 615лв., съобразно представения списък с разноски.

На особения представител на жалбоподателя адв. М. Д. следва да се определи възнаграждение в размер от 500 лв., платими от бюджета на съда.

Д. С. К. следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПдОС сумата от 500лв., заплатено възнаграждение на особения представител.

На осн. чл. 136 от СК препис от решението следва да се изпрати служебно на общината по постоянния адрес на родителя за вписване на лишаването от родителски права, както и на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260423/27.07.2022г., пост. по гр.д.№ 15366/2020, ПдРС.

Отменя Определение от 09.12.2022г., пост. по гр.д.№15366/2020, ПРС, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Решение № 260423/27.07.2022г., пост. по гр.д.№ 15366/2020, ПдРС в частта за разноските, като ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН ***** да заплати на В. С. Г., ЕГН *****, още 300лв. разноски в първоинстанционното производство или общо 600лв.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН ***** да заплати на В. С. Г., ЕГН *****, сумата от 615лв., разноски във въззивното производство.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПдОС сумата от 500лв., заплатено възнаграждение на особения представител.

Определя на адв. М. Д., особен представител на Д. К. възнаграждение в размер

от 500 лв., платими от бюджета на съда.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл.280 от ГПК с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____